

”Strandskyddet”

Led allmänheten alla helvetets kval före 1950?

Frågan i rubriken är uppenbart retorisk. Det finns inga data eller rimliga antaganden som säger att den frihetliga lagstiftning, med respekt för äganderätten enligt urtida hävd, som fanns före 1950 skulle ha varit plågsamt för svenska folket i gemen och än mindre att den skulle vara farlig för ”naturen” på något sätt. Tvärtom; de allra flesta, som inte var uttalade kommunister eller socialister, såg denna starka äganderätt som självklar, rätt och rimlig.

Vi lever i ett land med en enormt lång kustlinje och med en enormt antar sjöar där stat och kommun hade och har alla möjligheter att skapa nationalparker, friluftsområden och badplatser för att säkra allmänhetens tillträde till naturliv, bad och fiske. Behovet för allmänheten att traska omkring på andras strandtomter är en fiktion och i grunden inget annat än en funktionsocialistisk politisk konstruktion och har aldrig haft stöd varken i det allmänna rättsmedvetandet eller grundläggande dokument om äganderättens betydelse för ett frihetligt samhälle.

Eroderingen började 1950

Och när infördes strandskyddsregleringen? Och hur såg det ut innan funktionsocialisterna satte tändarna i egendomsrätten vid vattendrag? Enligt följande.

Det svenska strandskyddet infördes 1950 genom en kunglig förordning som gav länsstyrelser möjlighet att meddela tillfälligt strandskydd i områden med högt exploateringsstryck. Detta var alltså inte ett rikstäckande skydd.

Före 1950 gällde följande:

Markägaren hade full rådighet över stranden. Strandlinjen tillhörde fastighetsägaren och kunde användas för:

- byggnation (bostad, brygga, bodar etc.)
- inhägnad
- avstyckning
- privat nyttjande utan krav på fri passage.

Det enda som begränsade äganderätten var:

- allmänna vattenområden (statlig ägo utanför strandlinjen)

- sedvanliga regler om farleder och fiskerätt.

Men någon generell rätt för allmänheten att vistas längs privata stränder fanns inte. ”Allemansrätten” existerade sedvanerättsligt

(plocka bär och svamp i skogen), men:

- den omfattade inte någon särskild rätt till stränder
- den gav inte rätt att passera nära hus, tomter, bryggor eller sjöbodrar
- den gav inte hinder mot att markägaren uppförde byggnader vid strandlinjen.

Att bygga en sommarstuga eller sjöbod på eller vid strandlinjen var juridiskt oproblematiskt fram till mitten av 1900-talet.

Begreppet ”sjötomt” var okomplicerat

Det fanns inga zoner där tillstånd krävdes. En sjötomt var helt enkelt en tomt vid vattnet, och ägaren kunde disponera den fullt ut.

Ergo:

När strandskyddet blev generellt 1974 innebar det ett radikalt brott med tidigare ordning och innebar ett mycket långtgående intrång i äganderätten.

- markägaren kunde inte längre bygga på sin egen strand
- staten lade beslag på en passagezon
- ”Allemansrätten” fick företräde framför privat äganderätt
- dispens blev beroende av myndighetsbedömningar och senare av länsstyrelsens överprövning.

I Europakonventionstermer är strandskyddet ett typiskt exempel på ett ”control of use of property” (P1-1 EKMR) – alltså en reglering av användningen utan expropriation, men med långtgående effekter. Och

vad är definitionen på funktionsocialism? Just det. En reglering av användningen av en egendom som i praktiken innebär att den privata äganderätten genom regelverk, snarare än regelrätt socialisering, upphävs i sina viktigaste beståndsdelar; brukande- och förfoganderätten samt hemfriden.¹

När man betraktar det som beskrivits ovan i ljuset av de tämligen modesta krav på reformer av strandskyddet från de politiker som betraktar sig som ”borgerliga”, inser man hur långt den socialistiska och statliga propagandan trängt in även i själar som man trodde kunde stå emot.

Ovanstående redogörelse borde få fler att inse att vi självklart måste återgå till den lagstiftningen som fanns före 1950. Allt annat är ovärdigt ett frihetligt samhälle. Och som sagt friluftsområden och badplatser, i den mån det behövs, är en enkel sak för stat och kommuner att ordna utan att hävda funktionsocialismens nödvändighet visavi den privata äganderätten med tillhörande brukar- och förfoganderätt.

Leif V Erixell

Regeringen har i skrivande stund lagt fram förslag om att lätta på strandskyddet. Men det är för tidigt att slå fast att det kommer bli enklare att få dispens för nya bryggor, båthus eller pooler, menar rättsexperterna som varnar för godtycklighet hos kommunerna – som om godtycket inte härskat inom länsstyrelserna! Samtidigt hör vi det vanliga påståendet om att ”Skyddet av allmänhetens tillgång till strandområden [d.v.s. klampa runt på privata tomter] och bevarandet av biologisk mångfald [som om en brygga eller ett båthus skulle minska denna mångfald!] ska även fortsättningsvis väga tungt”. Nej de ska de inte! Varken funktionsocialism eller anti-human och empiriskt ogrundad naturfascism ska ha någon plats i ett fritt samhälle.

¹ ”Låt oss i stället beröva våra nuvarande kapitalister [som fastighetsägare] en efter en av deras äganderättsfunktioner, så att de om några decennier står kvar formellt som kungar, men reellt som mer eller mindre maktlösa symboler för en förgången tid.”

– Gunnar Adler-Karlsson: [Funktionsocialism](#) (1967)

Nya haverier av hallstämplade och "objektiva" medier

Den 8 juni, 2026 kunde man läsa följande i [Tidningen Näringslivet](#):

Sverige är det enda EU-landet med minusutsläpp. Trots det är klimatdebatten ofta enkelspårig, enligt Kunskapsverkets vd Johanna Jeansson. En ny rapport visar att skog och mark tar upp mer koldioxid än vad hela den svenska ekonomin släpper ut.

Och vad gör svenska hallstämplade medier (Public Service, DN, Svd med flera) utifrån detta faktum? Jo, lägger locket på och låter därigenom Miljöpartiets språkrör (och tyvärr även en del av klimatalarmister grundlurade "borgerliga" politiker) fortsätta hävda, i nämnda medier, att vi måste göra fler kostsamma och frihetsinskränkande åtgärder för "klimatet". Redaktörer, nyhetsankare och reportrar i nämnda medier nickar gillande.

Detta är inget annat än ett medvetet vilseledande av medborgarna för att gynna ett visst narrativ (klimatalarmismen med tillhörande tvångsmässiga "gröna omställning") och ett visst parti (Miljöpartiet).

Den "gröna" omställningens fullständiga umbärlighet döljs och förnekas

Faktum är att även om vi hade haft mer "utsläpp" av den för livet och biologisk mångfald oundgängliga CO₂-molekylen än upptag, så hade Sveriges "åtgärder" haft noll (0) påverkan på den globala medeltemperaturen vilket för övrigt gäller även om hela EU hade gått till "Netto-noll" i morgon dag (se [>>här](#) för fakta i fallet.)

Och det finns noll (0) stöd för att de stora "utsläpparna" (Kina, Indien, Ryssland m.fl.) bryr sig om Sverige, med tagelskjortan på, som ett "föredöme". Snarare skrattar kineserna hela vägen till banken.

Mycket märkligt och för medborgarna oroande att denna charad får pågå av det enda skälet att murvlarna i nämnda medier vill säkerställa att det sannolikt mest umbärliga och förljugna partiet i svensk historia kommer in i riksdagen i höst och blir så stora som möjligt.

Nästa haveri (2)

Den som trott att cancelkulturen är på utdöende och ett mer öppet debattklimat har inträtt, får tänka om.

Vänstern överger inte det som är en del av dess DNA d.v.s. att tysta kritiker istället för att argumentera mot dem i en öppen debatt – av den enkla anledningen att man inte klarar av en öppen och rationell diskussion (socialism, oikofobisk multikulturalism och identitetspolitik är nämligen mycket lätta att destruera som frihetliga, fredliga, sammanhållande och humanistiskt hållbara alternativ – vilket i sig bevisar vänsterns

både maktlystnad, irrationella "tänkande" och canceleringskultur.)

Ett tydligt exempel på detta är raseriet mot Agnes Wold när hon försvarade den vetenskapliga synen på kön (bara två) och att man inte bör mixtra med barns kroppar för att den postmarxistiska identitetsideologin föreskriver det. Se [>>här](#).

När det gäller den från SVT cancelerade högerprofilen Nick Alina så har man vid analys inte kunnat hitta ett enda "rasistiskt" uttalande.

Vad det förstås handlar om är att Alina är en nagel i ögat på vänstern eftersom han är ute på fältet och ställer obehagliga frågor till vänsteraktivister och antisemiter på samma sätt som den från den offentliga debatten cancelerade Joakim Lamotte gjorde, när han var ute i de av invandrardominerade ungdomsgång terroriserade förorterna och gjorde ofiltrerade reportage. Vänstern (och konsekvenserna av deras politik) tål helt enkelt inte att bli ifrågasatt på ett av nämnda PK-medier icke-godkänt sätt.

Symtomatiskt i detta fall är att den självutnämnda förespråkaren av kvinnoförtryck och sharia (Koranen 33:59) Bilan Osman, inte på något sätt sätts i fråga för sin medverkan i SVT trots att allt hon står för är emot den annars överallt påtalade svenska jämställdhets- och jämlikhetsideologin.

Lieringen mellan vänstern och islam (mot deras gemensamma fiender: det "kapitalistiska" väst och den "populistiska" nationalismen (= värna sitt land och sin icke-muslimska kultur/identitet) är fortsatt stark. Se [>>här](#) för en fördjupning.

Så illa därann, ur ett frihetligt medborgarperspektiv, är den svenska mediavänstern.

Nästa haveri (3)

20 år sedan Al Gores skamligt förljugna film *An Inconvenient Truth* [bör utläsas *A Convenient Lie*] lanserades.

En film som ledde till att mängder med lätlurade människor gick in i Miljöpartiet, att västvärlden (Kina skrattade hela vägen till banken) gick in i en klimatpsykos som kostat ofattbara belopp av skattemedel utan märkbar klimateffekt, en genom "klimat-hotet" [sic] sonderreglerad ekonomi inom EU, "grönt" skojeri av skrupelfria entreprenörer som i Northvolt, nedläggning av kärnkraft till förmån för volatil, natur- och fastighetsförstörande och icke-förnybar (materialet) vindenergi, frihetsinskränkningar och förmynderi med allt från "flyg- och köttskam" till attack mot vedspisar och fossildrivna fordon som de facto har en mycket mindre miljöpåverkan än de groteskt miljöförstörande och närmast på slavarbete byggda elbilarna och dess på sällsynta och otroligt svårbrutna mineraler och

jordartsmetaller byggda [batterier](#). Men inget av detta monumentala haveri tas upp av våra hallstämplade medier.

De mässar som papegojor

Än i dag kan vi se politiker mässa om "klimatet" utan att de har en susning om vad de pratar om (fiskstimsyndromet) och helt utan insikt om att vad EU och ännu mindre Sverige gör har en helt försumbar effekt på det globala klimatet även om man tror på hypotesen om människans utsläpp av den livgivande CO₂-molekylen som klimatets kontrollratt.

Absolut [INGENTING](#) av någon relevans stämde i Al Gores propagandatrick. Världen blev inte en "farligare plats" på grund av klimatet (men tryggare för klimatet p.g.a. marknadsekonomi och [fossil energi](#)).

Postmarxismen sitter som en fåsting...

Men vi får inte glömma gruppen postmarxistiska ideologer som i klimathotet såg en fantastisk möjlighet att slå mot "kapitalismen": att genom en grön bakdörr införa planekonomi och samtidigt få de maktpositioner de trängat efter för att utifrån dessa börja nedmonteringen av de "borgerliga" friheterna: egendomsrätten, förföljelsen av oliktänkande ("klimatförnekare") och dödandet av den öppna popperianska vetenskapen: vetenskapen kring klimatet ansågs nämligen "avgjord". Vilken den förstås inte är i en sådan extremt komplex fråga. Det är ett direkt löjväckande antagande. Nya rön och hypoteser om orsakssamband kommer närmast dagligen.

Orsakssambanden mellan "fönybar energi" och bristfällig och därmed kostsam energi är däremot fastställda och kristallklara. Ändå förtigs de. "Förnybart" producerar el endast när solen skiner eller vinden blåser. Moderna samhällen kräver dock tillförlitlig el dygnet runt, vilket kräver omfattande reservsystem – vanligtvis kraftverk som drivs med fossila bränslen. "Batterier" som skulle täcka upp finns inte på kartan.

Kostnaden för klimatpolitiken har sedan 2006 överstigit 16 biljoner dollar globalt. (B.. Lomberg)

Och var hittar vi en kostandsredovisning för den "gröna omställningen" och en till denna tillhörande [cost-benefit-analys](#) (kostnad versus klimatnytta)? Inte i nämnda medier i alla fall. För skulle de göra den skulle de finna att kostnaderna inte går att motivera. Så därför kniper man igen. Det borde friheltiga medborgare inte behöva varken tåla eller betala för.

Leif V. Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Fred och frihet sitter i spjutstångs ände

Det finns ett gammalt svenskt ordspråk från 1400-talet, som säger: rätten sitter i spjutstångs ände. I original: "Nw ligia lagh i spjutstangs ænda. Jag tolkar det som: "nu ligger lag i spjutstångs ände".

Man kan se detta ordspråk som ett förtydligande av den urgamla svenska devisen; "land skall med lag byggas". Lag och inte furstens godtycke ska råda. Spjutstångs ände utgör här – via lagen – ett skydd för skötsamma medborgare mot brottslighet och barbari. Lag utan hot om våld vid brytande av den är tomma ord och tomma hot.

Men ett sådant våldsmonopol måste vara lyhört, alert, flexibelt, tydligt och pålitligt. Eller helt enkelt välfungerande, för att behålla medborgarnas förtroende. Börjar byråkratin hitta på dumheter mot medborgarna och nyttja våldsmonopolet mot folket för att genomdriva byråkratins vilja mot folkets, eller om våldsmonopolet abdikerar från skyddet av folket, då eroderar kettet i samhället fort. Såväl byråkrati, skatter som våldsmonopol mister sin legitimitet. I slutändan även sin legalitet.

Utbildning av patrioter

Traditionellt har vi i det moderna Sverige haft stort förtroende för våldsmonopolet. Under den allmänna värnplikten lärde man sig respekt för vapen och behärskning av och under våldsutövning. Men också att det är berättigat och rättfärdigt i försvaret av nationen och det samhälle man vill leva i. Den allmänna värnplikten var en utbildning av patrioter.

I motsats till detta växte under senare delen av 1900-talet fram en pacifistisk rörelse som hatar vapen och tror att fred kan upprätthållas genom dialog. Därtill skall läggas en feministisk rörelse som lever i villfarelsen att våld bara kan användas till angrepp, inte till försvar, och därför ska "förbjudas". Tillsammans har de underminerat respekten för våldsmonopolet och ofta framhårdat i att det inte har någon plats i en postmodern värld.

Så kom islam

Men så kom islam till Sverige. Det är en religion som i sin heliga skrift uttryckligen säger sig vara den enda och sanna läran och att det är varje muslims skyldighet att verka för dess implementering i hela världen. Vidare framgår att för att nå detta mål ska muslimen i underläge inte utmana, men om det krävs ljuga (taqiyah) för att slippa straff eller stärka islam.

När muslimen däremot har ett övertag ska denne visa hänsynslöshet i proportion till sitt övertag. Det vill säga ju större andel muslimer desto mer kräver de underkastelse av icke-muslimer.

Slår ned på svaghet

Muslimsk rättsskipning kallad sharia, bygger på mosaisk rätt, öga för öga, tand för tand. Där finns sannolikt bakgrunden till förnedringsrånen. De som utför dem är förtrupper

Krig och fred enligt islam

Islams hus (Dar al-Islam): De områden och länder där islamisk lag (sharia) råder och muslimer har politisk och religiös kontroll. Här garanteras säkerhet för muslimer inom samma trosgren som dem som sitter vid makten.

Krigets hus (Dar al-Harb) är det som råder i länder (som Sverige) där islam ännu är i minoritet. Här pågår ett ständigt arbete för att med "fredliga" och våldsamma medel underminera den befintliga icke-muslimska makten i avsikt att på sikt ta över och skapa global islam (uman).

därtill uppfostrade, som testar vad vårt våldsmonopol (rättsväsendet inkluderat) duger till. Bemöts de inte med motstånd från den svenska allmänheten och inte med straff enligt mosaisk princip betraktar de oss som både underlägsna och undergivna. Då ser de det som sin rätt och plikt att fortsätta förnedra och förtrycka för att öka sin egen makt och övertag, till ära för Allah.

Härskarideologi med religiösa förtecken

Bruce Bawer är en amerikan bosatt i Norge sedan många år, han har i böcker och artiklar varnat Europa för följderna av islam i Europa. Historiska erfarenheter saknas ju inte heller i Spanien och Balkan. [Sameh Egyptson](#) och Johan Westerholm har gjort en gedigen genomlysning av främst den militanta sidan av islam, islamismen, på ledarsidorna.se, i [Epoch Times](#) och i en [bok](#).

Westerholm har visat på oroväckande omfattande infiltration av islamister i den svenska statsförvaltningen samt i främst S och MP.

Samstämmigt beskriver dessa författare att islam är en erövrarideologi och härskarfilosofi som gömmer sig bakom en religion. Många anser att man måste skilja på gudfruktig fridsam islam och militant revolutionär islam. Men det finns ingen skarp gräns däremellan. Därför måste islam i det demokratiska sekulära Europa betraktas som en invasion utförd av främmande makt.

Nätverket Muslimska Brödraskapet har tydliga kopplingar till Al-Qaida och IS. Bara i Sverige har de enligt Westerholm och Egyptson, via ett antal underorganisationer, lagligt tillskansat sig bortåt en miljard kronor av skattemedel. Pengar som används för att underminera vår sekulära demokrati.

Ska vi verkligen acceptera den trojanska hästen "religion" för något som egentligen är en invasion och begynnande ockupation?

Politiska uniformer är förbjudna

Vi har i Sverige sedan WWII en lag som förbjuder politiska uniformer. Eftersom islam är en religion med det politiska syftet världsherravälde måste alla klädesplagg som sig-

nerar islam förbjudas. Det vill säga slöja, niqab och liknande. Även alla moskéer, minareter och samlingslokaler för muslimer bör, om de inte kan stängas, regleras med stränga krav på förbud mot utrikes finansiering och noll kronor från skattemedel.

Slovakien har sedan 2016 Europas hårdaste lagar mot islam. Man erkänner det inte som en religion och tillåter inte moskéer. Ta lärdom därifrån!

Sverige och undfallenhetens ansikte

Sverige har numera en lång och inte så ärofylld historia av undfallenhet och eftergifter mot stormakter. Det har påvisats vad gäller Nazityskland och andra västländer. Dessa är dock trots olikheterna lika oss med historia i kristendom, demokrati med mera. Islam och dess kalifat är för dessa företeelser helt främmande.

Sveriges och islam – ett olyckligt äktenskap

Sveriges historia skiljer på två väsentliga punkter från alla andra kulturers. Vi har aldrig haft feodalism. I förkristen tid var kvinnor i Sverige mer jämlika med männen än i någon annan känd kultur. De hade lika arvsrätt, rätt till ägande av jord och företagande med mera. Islam har inget av detta. Tvärtom är kvinnans underordning inskriven i Koranen. Hijaber med flera täckande klädespersedlarna, som för muslimer är tvingande (K33:59). (Vad har f.ö. hänt med de svenska kvinnor som relativiserar och ursäktar hijaber med mera? Finns det en omedveten lockelse i ett tydligt patriarkat?) Till detta kommer för alla muslimer Koranens mål på världsherravälde och krav på missionerande.

Tillsammans gör det islam till ett törne i en sekulär demokrati. Samstämmigheten börjar nu bli hög bland många svenska skribenter, akademiker och debattörer – som inte är bundna av att stödja vänsterns nya kärnväljare – att islam är gigantiskt problem i Sverige. Den som har kort minne bör läsa [Petrit Latifis krönika](#) om hur det gick för det multikulturella Jugoslavien och varför!

Mats Jangdal

Den för ett friheltigt samhälle så viktiga rättsordningen, ställs i denna bok under lupp. Resultatet är att mycket kvarstår att göra innan Sverige kan kallas en medborgartilvänd rättsstat på frihetlig grund. Mycket kvasisocialistiskt, paternalistiskt och rättsosäkert bråte ligger färdigt för röjning. Tyvärr händer alldeles för lite inom detta område. Just därför behövs denna boks å att du som medborgare kan infirmera dig om saken så att vi tillsammans kan driva på för en förändring.

Boken finns i internetbokhandlens och för ett bättre pris direkt från förlaget [här>>](#).

MEDBORGAREN OCH RÄTTSSYSTEMET

EN ANALYS UTIFRÅN ETT FRIHETLIGT
MEDBORGARPERSPEKTIV

Att grova brottningar och våldsmän ska sitta bakom lås och bom är det, tursamt nog, ingen diskussion om. Inte heller om att de flesta som döms för svåra våld- eller gängrelaterade brott får en behandling av åklagare och domstolar som regelbundet tillgodoser rätts säkerhetens krav.

Men hur är det med "vardagsbroten" eller brott eller anklagelser om brott eller förselser som rör grundläggande rättigheter som äganderätten och yrkesfriheten eller de notoriskt svårbevisade sexualbroten? Och hur är det med jakt- och skattebroten? Kan vi i dessa fall räkna med en "fair trial"? Kan vi räkna med starka spårar mot dåligt underbyggda både häktningar och domar som kan ruinera enskilda medborgares liv? Finns det verkliga rätts-säkerhet när det i praktiken förekommer fall där relevanta argument, rättsfrågor eller bevisning helt eller delvis hålls utanför domstolsprövningen och inte ges möjlighet att påverka utgången? Gäller verkligen lagen lika för alla i Sverige? Och till slut, finns det en "aktivism" inom domstolarna som inte borde finnas där om vi hade oavslutade åklagare och domare som åtalade och dömdes både efter proportionalitetsprincipen, sunt förnuft, evidensbaserad bevisning och utifrån insikten att nämnda tjänstemän inte ska ge sig in och ta politisk ställning i komplexa frågor inom vars domäner de varken har kunskap eller jurisdiktion?

Dessa och sammanhängande frågor tas upp till analys i denna antologi, skrivna av i ämnet profilerade och insatta skribenter och författare. Svaren som ges på nämnda frågor kan säkert förväntas en del. Många akuta problem läggs i dagen som måste adresseras för att vi på allvar ska kunna kalla Sverige för en väl fungerande frihets- och medborgartilvänd rättsstat.

Public Service sviker en tredjedel av svenskarna i EU-debatten

Opinionsmätningen från SCB som publicerades idag (2026-06-10) visar att en dryg tredjedel av det svenska folket inte är för ett svenskt EU-medlemskap (11 procent emot och 24 procent osäkra).

Trots detta begränsar Public Service EU-debatten till enbart riksdagspartiernas perspektiv. Samtliga dessa partier är EU-företrädare. Det är ett växande demokratiskt problem.

När en tredjedel av befolkningen antingen är kritiska eller tveksamma till en politisk fråga som är avgörande för Sveriges framtid så borde det vara självklart att dessa röster ges utrymme i den offentliga debatten. Så sker inte. Trots kontinuerliga propåer vägrar Public Service att lyfta kritiken mot riksdagspartiernas hållning i den här frågan.

Public Service står i vägen för åsiktspluralism. Problemet är större än EU-frågan. Det handlar om Public Service själva. Under årtionden har Sveriges Television och Sveriges Radio motiverat sin särställning med att de ska vara politiskt åsiktsneutrala, allsidiga och representera hela befolkningen.

Men allt fler svenskar upplever att verkligheten ser annorlunda ut.

När stora samhällsfrågor konsekvent belyses från ett begränsat perspektiv försvinner det som en gång motiverade Public Services existens.

Utvecklingen pekar på ett växande demokratiskt problem. Folkets engagemang och förtroende för den förda politiken urholkas. Något som verifieras av att deltagandet i de två senaste EU-valen dessutom sjunkit från 55 till 53 procent.

Har spelat ut sin historiska roll

Väljarnas förtroende är en förutsättning för Public Services existens. Om en statligt finansierad mediejätte inte längre förmår att spegla hela befolkningen, varför ska den då vara skattefinansierad? Det är dags att på allvar diskutera om Public Service har spelat ut sin historiska roll.

En levande demokrati förutsätter inte att alla tycker lika. Den förutsät-

ter att olika uppfattningar får komma till tals. När omkring en tredjedel av befolkningen står utanför den etablerade hållningen i en fråga som är avgörande för Sveriges framtid, behövs en förändring.

Ulf Ström